

Sygn. akt VIII U 308/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Stańczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Dagmara Nastaj

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 sierpnia 2018 roku w L.

sprawy D. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o rekompensatę z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach

na skutek odwołania D. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 27 listopada 2017 roku Numer (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 308/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 27 listopada 2017 roku przyznał D. S. emeryturę od dnia 14 listopada 2017 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do obliczenia wysokości świadczenia organ nie uwzględnił rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, nie uznając jako pracę w takich warunkach okresów zatrudnienia od dnia 23 października 1978 roku do dnia 21 listopada 1989 roku oraz od dnia 1 lutego 1994 roku do dnia 31 lipca 1995 roku, ponieważ w świadectwie pracy nie zawarto charakteru pracy, a podane w nim stanowisko pracy jest niezgodne z przepisami resortowymi. Dodatkowo organ wskazał, że uwzględnienie okresów pracy w wymiarze 12 lat, 4 miesięcy i 16 dni pozostanie bez wpływu na rozstrzygnięcie, ponieważ nie zostanie udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych (decyzja k. 9 akt emerytalnych ZUS).

D. S. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do rekompensaty. W uzasadnieniu odwołania argumentowała, że w okresach od dnia 23 października 1978 roku do dnia 21 listopada 1989 roku i od dnia 1 lutego 1994 roku do dnia 31 lipca 1995 roku pracowała w warunkach szczególnych na stanowisku robotnika laboratorium, a następnie od dnia 1 sierpnia 1995 roku do dnia 31 marca 1998 roku na stanowisku technika materiałowego. Wskazała także, że zwróciła się do zakładu pracy (...) o sprecyzowanie zajmowanego stanowiska pracy. Pracodawca w piśmie z dnia 12 grudnia 2017 roku jednoznacznie wskazał charakter pracy wykonywanej w okresie od dnia 23 października 1978 roku do dnia 21 listopada 1989 roku i od dnia 1 lutego 1994 roku do dnia 31 lipca 1995 roku.

Wnioskodawczyni podniosła, że okres pracy od dnia 1 sierpnia 1995 roku do dnia 30 marca 1998 roku na stanowisku technika materiałowego także spełnia warunki do uznania jej za zatrudnienie w warunkach szczególnych. Pracowała wówczas na dotychczasowym Wydziale Laminatów W-390, gdzie była narażona na oddziaływanie szkodliwych oparów utwardzaczy oraz drobinki włókna szklanego i krzemionek (odwołanie k. 3-20 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Zakład wskazał, że po otrzymaniu odpowiedniej dokumentacji w dniu 23 stycznia 2018 roku wydał decyzję o odmowie ponownego ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem rekompensaty z powodu nieudowodnienia okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ uwzględnił do takiej pracy okresy od dnia 23 października 1978 roku do dnia 21 listopada 1989 roku i od dnia 1 lutego 1994 roku do dnia 31 lipca 1995 roku w wymiarze 12 lat, 4 miesięcy i 22 dni, po wyłączeniu zwolnień lekarskich. Kolejny wskazywany przez wnioskodawczynię okres, od dnia 1 sierpnia 1995 roku do dnia 31 marca 1998 roku nie został uwzględniony do pracy w warunkach szczególnych, ponieważ wnioskodawczyni nie przedłożyła na tę okoliczność żadnej dokumentacji (odpowiedź na odwołanie k. 22-23 a.s.).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska. Wnioskodawczyni zakwestionowała dodatkowo odliczenie od okresu pracy w warunkach szczególnych zwolnień lekarskich (k. 32v a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, co następuje:

D. S., urodzona dnia (...), w dniu 17 listopada 2017 roku złożyła wniosek o emeryturę (wniosek k. 1-3 akt emerytalnych ZUS).

W aktach organu rentowego znajduje się świadectwo pracy wnioskodawczyni z dnia 31 sierpnia 2010 roku wystawione przez Wytwórnię (...) S.A. w Ś., zgodnie z którym w okresach od dnia 23 października 1978 roku do dnia 21 listopada 1989 roku i od dnia 1 lutego 1994 roku do dnia 31 lipca 1995 roku wykonywała pracę w warunkach szczególnych na stanowisku robotnika laboratorium (świadectwo pracy k. 25 akt przedemerytalnych ZUS).

Na podstawie posiadanej dokumentacji, w tym powyższego świadectwa pracy, organ rentowy w dniu 21 listopada 2017 roku wydał zaskarżoną decyzję, w której przyznał wnioskodawczyni emeryturę od dnia 14 listopada 2017 roku, odmawiając jednocześnie przyznania rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach (decyzja k. 9 akt emerytalnych ZUS).

D. S. odwołała się od powyższej decyzji, dołączając korespondencję z (...) S.A. odnośnie właściwego określenia zajmowanego przez nią stanowiska robotnika laboratorium. Pismem z dnia 12 grudnia 2017 roku pracodawca przesłał informację, zgodnie z którą wnioskodawczyni w okresach od dnia 23 października 1978 roku do dnia 21 listopada 1989 roku i od dnia 1 lutego 1994 roku do dnia 31 lipca 1995 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace polegające na produkcji i przetwórstwie żywic i tworzyw sztucznych oraz produkcji surowców, półproduktów i środków pomocniczych stosowanych do ich produkcji i przetwórstwa, produkcji wosków i woskoli, wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43, tekst jedn. ze zm.), w wykazie A, dziale IV., poz. 17 na stanowisku robotnika laboratorium. Stanowisko wymienione jest także w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku w sprawie stanowisk, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego, w wykazie A, dziale IV, poz. 17, pkt 1. Zakład pracy wyjaśnił ponadto, że odmienność stanowiska robotnika laboratorium z określonym w zarządzeniu stanowiskiem dozowacza składników do mieszanki wynika z doprecyzowania charakteru pracy i zakresu obowiązków wynikających z różnorodności i złożoności procesów technologicznych w przemyśle lotniczym. Zakres czynności na stanowisku robotnika laboratorium jest jednak tożsamy z zakresem czynności na stanowisku dozowacza składników do mieszanki (pisma k. 21 a.s., k. 14 akt emerytalnych ZUS).

Decyzją z dnia 23 stycznia 2018 roku organ rentowy odmówił wnioskodawczyni ponownego ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem rekompensaty. W uzasadnieniu organ wskazał, że uwzględnił okresy wykonywania pracy

w warunkach szczególnych od dnia 23 października 1978 roku do dnia 21 listopada 1989 roku i od dnia 1 lutego 1994 roku do dnia 31 lipca 1995 roku w wymiarze 12 lat, 4 miesięcy i 22 dni, z wyłączeniem okresów zwolnień lekarskich w latach 1994-1995. Wnioskodawczyni nie udowodniła zatem wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych (decyzja k. 18 akt emerytalnych ZUS).

D. S. (wówczas jako Z.) w dniu 23 października 1978 roku zawarła umowę o pracę z Wytwórnią (...). Na jej podstawie została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku stażysty-laboranta (umowa o pracę k. 3 części B akt osobowych).

W trakcie zatrudnienia na powyższym stanowisku wnioskodawczyni przebywała na urlopie wychowawczym w okresie od dnia 22 listopada 1989 roku do dnia 29 lutego 1992 roku, a następnie od dnia 18 maja 1992 roku do dnia 31 stycznia 1994 roku (wnioski o urlop z wyrażoną zgodą k. 13, 16, 19, 22 części B akt osobowych).

Po powrocie z urlopu wychowawczego wnioskodawczyni z dniem 1 lutego 1994 roku została ponownie zatrudniona na stanowisku laborantki w Wydziale (...) (podanie z wyrażoną zgodą k. 24, wniosek o przeszerogowanie k. 25 części B akt osobowych).

Na stanowisku laborantki wnioskodawczyni zajmowała się mieszaniami żywicy z utwardzaczem oraz ich podgrzewaniem. W ten sposób produkowała syciwo, które służyło do nasączenia tkanin szklanych (zeznania wnioskodawczyni k. 42v a.s.; zeznania A. Ł. k. 41v a.s.).

Wnioskodawczyni przebywała na zwolnieniach lekarskich w okresach od 30 sierpnia do 1 września, od 16 do 23 września, od 7 do 12 października, od 15 do 17 grudnia i dnia 31 grudnia 1994 roku oraz od 1 do 10 stycznia, od 20 do 25 i od 29 do 31 marca, od 1 do 3 kwietnia, od 20 do 30 czerwca oraz od 1 do 10 lipca 1995 roku (świadczenie pracy k. 4 części C akt osobowych).

D. S. pracowała na powyższym stanowisku do dnia 31 lipca 1995 roku. Z dniem 1 sierpnia 1995 roku została przeniesiona na stanowisko technika materiałowego na Wydziale (...), na tym którym była zatrudniona do dnia 30 marca 1998 roku (wnioski o przeniesienie k. 27, 30 części B akt osobowych).

Do obowiązków wnioskodawczyni na stanowisku technika materiałowego należało dopilnowanie, aby na Wydziale (...) nie zabrakło materiałów chemicznych używanych do produkcji części laminatowych. W procesie produkcji używane były żywica, utwardzacze do żywic, włókna szklane oraz tkaniny szklane. Wnioskodawczyni udawała się do magazynu laboratorium, gdzie kontrolowała ilość, jakość danego materiału oraz termin ważności. Żywice przechowywane były w beczkach. Wnioskodawczyni pozyskiwała informację od laboranta, czy dysponuje on odpowiednią ilością żywicy oraz utwardzaczy. W przypadku braków była odpowiedzialna za wystawienie dokumentu na zapotrzebowanie, z którym udawała się do działu zaopatrzenia po zgodę na pobranie materiałów. Po uzyskaniu zgody przekazywała dokument osobie odpowiedzialnej za transport, która przywoziła materiały. Kontrolowanie ilości potrzebnego do produkcji materiału odbywało się kilkukrotnie w ciągu dnia. Kontrola włókien oraz tkanin szklanych również polegała na sprawdzeniu ilości oraz terminu ważności materiału. Znajdowały się one w magazynie na innym wydziale. Wnioskodawczyni prowadziła dodatkowo ewidencję rozchodową włókien i tkanin. Pracownik zakładu odcinał partię takiego włókna, a do obowiązków wnioskodawczyni należała kontrola, czy ilość odciętego materiału jest zgodna z dokumentacją, po czym odnotowywała to w kartotece. Nadzorowanie wydawania tkanin i włókien szklanych zajmowało jej około 90 % całego czasu pracy i stanowiło główne zajęcie na stanowisku technika materiałowego. Ponadto do obowiązków wnioskodawczyni należało sprawdzanie nowych partii materiałów podstawowych oraz pomocniczych. Prowadziła ewidencję przychodów i rozchodów materiałów potrzebnych do produkcji laminatów, emalii, a także masek przeciwpyłowych dla pracowników, śrub, wkrętów oraz żarówek do śmigłowców. Wnioskodawczyni była odpowiedzialna za wystawienie dokumentów zaopatrzeniowych, a także wydawanie materiałów. Przełożonym wnioskodawczyni na stanowisku technika materiałowego był kierownik wydziału. Wnioskodawczyni miała wyodrębnione miejsce pracy na terenie wydziału produkcyjnego, w pomieszczeniu za drzwiami wejściowymi. Znajdowało się w nim biurko oraz była przechowywana dokumentacja. Czynności biurowe zajmowały jej około 1-1,5 godziny dziennie, a w pozostałym czasie wnioskodawczyni przebywała w laboratorium oraz w

magazynie, w którym cięto tkaniny szklane (zeznania wnioskodawczyni k. 32v-33v, 42v a.s.; zeznania A. R. k. 40v-41v a.s.; zeznania A. Ł. k. 41v-42 a.s.).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony w oparciu o wymienione dowody z zeznań wnioskodawczyni i świadków, a także dowody z dokumentów.

Zeznania świadków A. R. oraz A. Ł. zostały uznane przez Sąd za wiarygodne. A. R. pracowała na stanowisku technika materiałowego bezpośrednio przed wnioskodawczynią, która przejęła jej obowiązki. Z tego względu znała specyfikę pracy na tym stanowisku oraz szczegółowo opisała zakres obowiązków. Wskazała, że głównym obowiązkiem technika materiałowego było nadzorowanie cięcia tkanin szklanych. Do pozostałych obowiązków należała kontrola ilości żywicy oraz utwardzaczy, a w przypadku braku któregoś z materiałów wystawienie odpowiedniego dokumentu na zaopatrzenie i uzyskanie zgody na pobranie. Świadek przyznała, że również nie otrzymała świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z okresu zatrudnienia jako technik materiałowy.

Podobnie Sąd ocenił zeznania A. Ł., która pracowała na Wydziale (...) od 1989 roku jako robotnik rozdzielni oraz archiwista. Świadek potwierdziła, że istotą pracy wnioskodawczyni było kontrolowanie ilości materiałów potrzebnych do produkcji i przygotowywanie dokumentacji do zamówienia.

Zeznania wnioskodawczyni D. S. Sąd również uznał za wiarygodne. Przytaczane przez nią okoliczności związane z zakresem wykonywanych czynności na stanowisku technika materiałowego, w tym wykonywanie czynności biurowych przez 1-1,5 godziny dziennie, znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków. Nie oznacza to jednak, że Sąd podziela stanowisko wnioskodawczyni, zgodnie z którym wykonywała pracę w warunkach szczególnych podczas zatrudnienia na tym stanowisku.

Dowody ze wskazanych dokumentów nie budziły wątpliwości co do ich formy i treści, nie był także kwestionowane przez strony. W piśmie z dnia 12 grudnia 2017 roku pracodawca wnioskodawczyni sprecyzował, że wnioskodawczyni w okresach od dnia 23 października 1978 roku do dnia 21 listopada 1989 roku i od dnia 1 lutego 1994 roku do dnia 31 lipca 1995 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace w warunkach szczególnych. Okresy wskazane w wyjaśnienia (...) zostały uwzględnione przez organ rentowy do zatrudnienia w warunkach szczególnych. Sąd również nie miał wątpliwości, że potwierdzają wykonywanie takiej pracy we wskazanym czasie.

Sąd Okręgowy w Lublinie rozważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Jak stanowi art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 664, tekst jedn. ze zm.) rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej.

O warunkach przyznania rekompensaty stanowi art. 21 cytowanej ustawy, zgodnie z którym rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Zgodnie z treścią art. 23 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę i jest ona przyznawana w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy emerytalnej.

Pracę można uznać za wykonywaną w warunkach szczególnych, jeśli zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383, tekst jedn. ze zm.) pracownik jest zatrudniony przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Tego typu prace zawarte są w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43). Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W toku postępowania kwestią sporną było ustalenie, czy wnioskodawczyni spełnia warunek 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ostatecznie, po otrzymaniu pisma od byłego pracodawcy, organ rentowy do pracy w takich warunkach uwzględnił zatrudnienie na stanowisku robotnika laboratorium w okresach od dnia 23 października 1978 roku do dnia 21 listopada 1989 roku i od dnia 1 lutego 1994 roku do dnia 31 lipca 1995 roku w wymiarze 12 lat, 4 miesięcy i 22 dni, z wyłączeniem okresów zwolnień lekarskich w latach 1994-1995. Wnioskodawczyni przebywała na zwolnieniu lekarskich w okresach od 30 sierpnia do 1 września, od 16 do 23 września, od 7 do 12 października, od 15 do 17 grudnia i dnia 31 grudnia 1994 roku oraz od 1 do 10 stycznia, od 20 do 25 i od 29 do 31 marca, od 1 do 3 kwietnia, od 20 do 30 czerwca oraz od 1 do 10 lipca 1995 roku w łącznym wymiarze 2 miesięcy i 10 dni.

Zgodnie z przyjętym orzecznictwem okresy przebywania na zwolnieniach lekarskich wlicza się do okresu pracy w warunkach szczególnych. Zgodnie z obecnie obowiązującym przepisem art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy emerytalnej przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 roku wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Przepis ten wszedł w życie z dniem 1 lipca 2004 roku. Orzecznictwo jest zgodne, że w sytuacji, gdy ubezpieczony musiał uzyskać wymagany staż pracy w warunkach szczególnych przed dniem 1 stycznia 1999 roku, w oparciu o przepisy obowiązujące przed tą datą, stwierdzić trzeba, że wskazany przepis art. 32 ust. 1a. ustawy emerytalnej nie znajduje zastosowania przy ustalaniu jego uprawnień emerytalnych z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych, co wyklucza możliwość odliczenia ze stażu pracy w szczególnych warunkach okresu pobierania przez ubezpieczonego zasiłku chorobowego (wyrok SA w Gdańsku z dnia 14 września 2017 r., III AUa 357/17, Legalis nr 1712692; wyrok SA w Krakowie z dnia 7 grudnia 2017 r., III AUa 1424/17, Legalis nr 1712850).

Taka sytuacja znajduje zastosowanie w przypadku wnioskodawczyni, ponieważ przebywała ona na zwolnieniach przed dniem wejścia w życie ustawy emerytalnej. Do stażu pracy w warunkach szczególnych należy zatem uwzględnić okresy zwolnień lekarskich.

Powyższe nie zmienia jednak sytuacji wnioskodawczyni, która nadal nie legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, w związku z czym nie spełnia wszystkich przesłanek przyznania rekompensaty. Sąd Okręgowy, w oparciu o zebrany materiał dowodowy, nie uwzględnił do stażu zatrudnienia w takich warunkach okresu od dnia 1 sierpnia 1995 roku do dnia 30 marca 1998 roku, w czasie którego wnioskodawczyni zajmowała stanowisko technika materiałowego.

D. S. nie wykonywała w tym czasie pracy w warunkach szczególnych w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd w sposób bezsporny ustalił, że w spornym okresie prace biurowe zajmowały jej co najmniej 1 godzinę dziennie. Już ta okoliczność wyklucza uznanie, że praca w warunkach szczególnych była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd zwraca uwagę, że okoliczność wykonywania pracy w warunkach szczególnych należy ustalać z uwzględnieniem rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Załącznik do tego rozporządzenia zawiera wykaz prac, które uznane są za wykonywane w warunkach szczególnych, a do ich uwzględnienia wymagane jest zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy, o czym stanowi § 2 ust. 1 rozporządzenia. Aby udowodnić, że praca była wykonywana w warunkach szczególnych niezbędne jest wykazanie zatrudnienia na stanowisku ściśle związanym z co najmniej jednym rodzajem prac wymienionych w załączniku. Oznacza to, że wykonywanie pracy jedynie w sąsiedztwie takich stanowisk nie jest wystarczające (wyrok SA w Krakowie z dnia 15 kwietnia 2015 r., III AUa 1104/14, Legalis nr 1242475).

Niewątpliwie prace biurowe polegające na sporządzaniu dokumentacji związanej z zapotrzebowaniem i zaopatrzeniem magazynu nie stanowią pracy w szczególnych warunkach, gdyż nie są wymienione w załączniku do rozporządzenia. Również inne czynności wykonywane przez wnioskodawczynię nie stanowią pracy w warunkach szczególnych. Sąd ustalił, że zdecydowaną część pracy ubezpieczonej stanowiło nadzorowanie przez nią pobierania tkaniny szklanej przez pracowników produkcji. W tym czasie uzupełniała kartotekę pobrań tego materiału. Ponadto, w razie potrzeby wykonywała inne czynności związane z wydawaniem niezbędnych materiałów oraz środków ochrony dla pracowników w postaci masek. Te wszystkie czynności, obok prac biurowych, również nie były wykonywane w warunkach szczególnych. Istotą pracy wnioskodawczynie nie było bowiem wykonywanie pracy wymienionej w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Natomiast uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy nie jest dopuszczalne (wyrok SN z dnia 7 lutego 2017 r., II UK 637/15, Legalis nr 1580502).

Sąd nie wyklucza, że specyfika pracy wnioskodawczynie wiążąca się z przebywaniem na wydziałach produkcji narażała ją w pewnym stopniu na oddziaływanie czynników szkodliwych, jednak nie była to praca w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Z powyższych względów Sąd ustalił, że praca na stanowisku technika materiałowego w okresie od dnia 1 sierpnia 1995 roku do dnia 30 marca 1998 roku w (...) S.A. nie może zostać uwzględniona przy obliczaniu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Wnioskodawczynie nie legitymuje się więc wymaganym, co najmniej 15-letnim stażem pracy w takich warunkach. Zaskarżona decyzja okazała się zatem prawidłowa, a odwołanie należało oddalić.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Lublinie, na podstawie wyżej powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.